

ѣ чудесна. Суцїй онъ день, въ кой то ся вѣща-
ха, Русси те обиколїха Марїембургъ. И злопо-
лучный войнъ, той часъ прїя повѣленїе да отиде
въ сраженїе то, отъ кое то выше не ся варшалъ.

Обсажденїе то станало силно, и люто, по
между, понеже отъ една та страна войны те отъ
упорство то си (неняка), а отъ друга та стране
отъ отмщенїе то отчаянно ся бїаха. Въ онова
време войскобойство то, по между двѣ те сѣверны
силы, истинно было варварско: Невынный Селя-
нецъ, и незлобна та дѣвица много пути имали са
сопричастїе отъ судьбиня та во оруженнаго война.
Марїембургъ ся взе съ щурмъ (гюрюшъ), и толко
гольма была лютина та оныхъ, кой то съ щурмъ
влѣзоха внутрѣ, що не само стража та, но кумай
и сички те жители, мужъ, жени, и дѣца мнїаха
презь сабля та.

Най послѣ, като ся соверши това страшно то
заколенїе, Екатерина ся намѣри скрыта въ една
пещь. До днесъ бѣше поживѣла сиротыня, обаче
свободна: а сега начала бѣше да ся научава що
значи робство то. Но и въ това положенїе ся
докаруваше съ благоговѣйнство, и смиренному-
дрїе. Совсѣмъ що злополучїя та ѣ бѣха направи-
ли да ся изгуби оная жива та хубость. Обаче пакъ
была красна, и имала веселный видъ, похваленїе
то нейно бѣше стигнало и до Рускаго Войнона-
чальника Мензиковъ, кой то движимый отъ любо-
пытство за похвална та нейна склонность, искалъ
бы да я види: Вонкашно то докарванѣ му ся ви-